

denne Sal. Betragte vi Valgene, ville vi se, at Folk ogsaa ved den samles efter deres Grundbetragtning af, hvad der tjener til Folkets og Samfundets Vel. Man tør ikke sige, at de, der stemme sammen paa Valgdagen, kunne regnes til et Parti eller at de ledes af Partihensyn, men vi maa vistnok sige, at deres Afstemning ledes af, at den Mand, der giver deres Stemme, deler Anskuelsen med dem, og at deres Grundanskuelser, naar de stemme paa ham, gjennem ham blive førte frem i Landets lovgivende Forsamling. Disse Grundbetragtninger, der saaledes føres frem og ere komne frem i Folket, have vi ogsaa ved forskellige Forslag søgt at føre frem her i Thinget. De have været forelagte i flere Sessioner efter hinanden, uden at de have kunnet inde Fremme. Da jeg optraadte paa Valgtribunen, klarede jeg overfor mine Velgere den Stilling, jeg vilde indtage til disse Spørgsmaal, men jeg gjorde dem med det samme opmærksom paa, at der under de bestaaende Forhold neppe var Udsigt til at faae disse Reforme fremmede, samt paa de Hindringer, der maatte ryddes af Veien, før vi kunde faae disse Reforme gennemførte paa en heldig Maade. Disse Hindringer er den Skygge, der endnu hviler over den folkelige Myndighed efter Grundloven, men dette Slår bør vi arbejde hen til at løfte, saaledes at den kan blive stærkt og tilstrækkelig belyst. Da vi atter laar indbragte disse Forslag til Reforme, som vi antage vilde fremme Landets Udvikling, mødte de den samme Modstand, som tidligere var mødt dem, og vi faae os da nødsagede til at standse dem, men paa en Maade, hvorved det blev klart for Folket og det hele Samfund, at det ikke var muligt at faae tilfredsstillende Ordning af dem under det nuværende Ministerium. Vi gjorde dernæst et yderligere Skridt, idet vi henvendte os til Landets Konge og henlede hans Opmærksomhed paa det Uheldige i den bestaaende Tilstand. Alt dette sigtede til at skaffe det Lys frem og den Myndighed tilveie, som grundlovmæssigt tilkommer Folket, men vi fik et Svar, for hvilket Regjeringen er ansvarlig, der underkjender Folkemyndigheden og erklærer, at vi, Folkets Repræsentanter, ikke kjende Grundloven. Dette Svar falder over paa os, men det falder ogsaa over paa vore Velgere. Det forekommer mig, at en saadan Underkjendelse, som den, der er givet, ikke mig, men mine Velgere, ikke kaster noget Ansvar over paa mig. Jeg tør ikke være med til at give den Regjering, der paa en saa alvorlig Maade underkjender Folkets grundlovmæssige Rettigheder, Midler i Hænde til at fortsætte sin Virksomhed, men hvis vi nu vedtage Finantsloven, som den foreligger, give vi derved Regjeringen saadanne Midler. Finantsloven er paa en Maade Lovenes Lov, den er det Hjul, hvorom hele Lovgivningsvirksomheden dreier sig. Negte vi den, gaar det Hele itaa, og vi have da enten gjort Regjeringen umulig, eller givet Kongen i

Hænde at kunne opløse os og appellere til Folket for at han kan faae at vide, om det virkelig er Folkets Grundbetragtning, der er kommen til Orde gennem os. Vi have troet, at vi burde fremkalde en saadan alvorlig Afgjørelse. Jeg for min Del har troet det, fordi jeg ikke turde bære Ansvar for at skyde Folkets Myndighed saa meget til Side, at der maasse kunde hengaa en meget lang Tid, inden det kunde komme til sin bevidste Ret. Det staaer mig imidlertid ogsaa klart, at jeg ikke har noget Ansvar, naar jeg stemmer Nei til Finantsloven; thi derved giver jeg den Myndighed tilbage i Folkets Haand, som jeg modtog den 20de September f. A., og jeg har den Tillid til Folket, at det, naar vi atter tilbagegive det denne Myndighed, vil vide at forsvare sine grundlovmæssige Rettigheder, ved igjen at vælge Repræsentanter, som ville forstaa at paatale Folkets Ret i Landets lovgivende Forsamling. Der ligger ikke Partihensyn i min Afstemning; det skal Ingen kunne sige, og derimod vil jeg protestere, men jeg skal sige det ærede Medlem for Kjøbenhavn 5te Valgkreds (Ville), som har fremsat denne Bestyrling imod os paa denne Side, at det netop er ham, som ved et Udbrud af ham under Grundlovens Forhandling, hvorpaa jeg siden den Tid oftere har tænkt, har bragt mig paa den Tanke, at vi havde et Vaaben og et Bærg i Finantsloven. Det ærede Medlem sagde den Gang: Husk endelig paa, hvilken Magt der ligger i Finantsloven! Husk, hvad I kunne bruge den til! Saaledes omtrent var hans Udtryk. Det er det, vi nu huske paa; det er dette Vaaben, vi nu ville bruge, og derfor vil jeg erklære, at jeg ikke kan sige Ja til Finantsloven, men maa stemme imod den.

Alberti: Jeg vil tillade mig at begrunde min Stemmegivning imod Finantsloven. Vel udover jeg ikke ved denne Afstemning Andet end min grundlovmæssige Forpligtelse og Ret; men denne Stemmegivnings Sjælsenbed og Udvandlighed gjør dog min Motivering ønskelig. Det er selvfølgelig ikke de ærede Ministres Personligheder, der fremkalder min Modstand imod deres Politik. Jeg agter meget enhver især af dem, og for enkelte af dem har jeg personlig Hengivenhed; men deres Standpunkt i politisk Henseende og deres Stilling ligeoverfor Folkethinget bringer mig til at rejse Modstand imod dem, og da navnlig her ved Finantsloven. Det ærede Ministerium har, saavidt mig bekjendt, aldrig fremsat sit Program, hverken direkte eller indirekte, i al Fald ikke paa anden Maade end ved at fremlægge Lovforslag. Flere af disse ere allerede i forrige Session hærnede ved Thingets Modstand, og de ere for Størstedelen udeblevne i denne; selv det saa meget saunde militære Straffelovforslag er blevet borte. Det forekommer mig derfor, at man ikke veed, hvad der egentlig for Dieblisset er det ærede